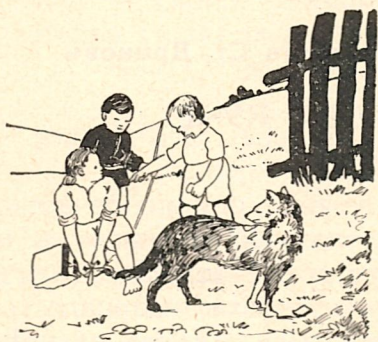

сега почиваше подъ стрѣхата, прозѣваше се съ широкоотворени уста и полека гаснѣше. Ако баба Радойковица се досѣгнѣше да му хвърли корица хлѣбъ — започваше да я гложди. А когато старата жена, залисана въ работа, го забравѣше, то трѣгваше подиръ децата на хармана и обираше трохитѣ отъ порѣзаницитѣ имъ.

Бѣше горещъ лѣтенъ день. На улицата скрибучеха кола съ снопи и дигаха пушилка. Отъ презрѣлата харманска черница летѣха черни зърна, и кокошкитѣ се надваряха да ги клѣвнатъ. На хармана играеха дветѣ дѣдови Радоеви внучета: Савичката и Горанъ. Играеха на копче. Изкопали бѣха една малка трапчинка и хвърлѣха копчетата си. Който хвърли по-близо до трапчинката, той има право да духа копчетата. И ако ги издуха отъ трапчинката — негови сж.

По стълбата отъ кжщи слѣзе най-малкото имъ братче Петърчо. То държеше въ лѣвата си ржка единъ коматъ хлѣбъ, а въ дѣсната — бучка сирене. Щомъ го съзрѣ Караманъ, който отъ заранѣта не бѣше хапвалъ нищо, стана и трѣгна подире му. Петърчо се наведе, взе отъ земята едно камъче и го хвърли. Старото куче помисли, че е хлѣбъ, отвори уста и налапа камъчето. Петърчо закрепцѣ:

— Елате тука, да видите Карамана, какъ яде камъни!

Савичката и Горанъ оставиха играта. Като видѣха, какъ беззжбото куче гложди камъчето, рипнаха отъ радостъ. Савичката се покатери върху хамбара, измѣтна една счупена керемида и я мушна подъ носа на кучето:

— Дръжъ, Карамане, хапни си малко и отъ тази керемида!